ANY III - NÚM. 83
25 DE JUNY DE 1925
PREU de SUBSCRIPCIÓ:
UN TRIMESTRE 2'50

EL BORINOT

Setmanari il·lustrat
20 cms.

LA CORRESP.ª A L'ADMINISTRACIÓ:
ANGELS, 22 I 24
BARCELONA

AL POL

per B. Gervasi (ad.)

L'Amundsen amb la seva atrevida i poemàtica volada vers el Pol Nord ha tornat a posar en la primera línia de l'actualitat aquest vell de testa nevada—nevada i glaçada—. Què diable van a fer els excursionistes al Pol Nord? Què van a cercar-hi, si no hi ha bolets, ni herbes bones, ni ombres regalades, i ni tan sols aigua fresca, essent-hi tota aigua glaçada, més forta que una roca?

La gent "de seny" es fa sovint aquesta pregunta. La gent "de seny" que troba que els idealismes són exageracions que no treuen cap a res, que tenen la idea d'ordre vinculada a la idea de pau i tranquilitat, quietud i anar fent, mentre hom pugui, en aquest temps, refrescar-se amb algun gelat, o si més no amb un càntir d'aigua fresca de la font, aquesta gent s'esgarrifa de les aventures estil Amundsen.

Però, mentrestant, tot i dir que són falòrnies, aquesta gent tan tranquila i beatífica no ha deixat i no deixa de llegir als diaris els relats que parlen de l'expedició polar, o d'altres expedicions arriscades, i que cap lligam no tenen ni cap compromís amb les cotitzacions de borsa.

Val a dir que amb aquesta mena de gent el millor és no encaparrar-s'hi. Són tan prudents, experimentats, saberuts, "cuerdos" i intel·ligents, que com més us escarrasseu, més i més esdevenen convençuts de la vostra petitesa i insuficiència. Cal deixar aquesta gent en la seva pròpia suficiència. Cal, potser encara més, "seguir-los la beta", amb algun estirabot. Com per exemple:

Una vegada era un anglès que va decidir d'anar al Pol. Aquest anglès es deia Mr. Espeternec, nom que usarem constantment fins a acabar aquesta referència.

Mr. Espeternec va prendre la bruixola, els skis, unes quantes canyes de pescar, cordes, gossos, comprimits de carn, etc., etc. Es tractava d'arribar al Pol primer que no un altre que també hi anava, i era un nordamericà, el qual suposarem que es deia Mr. Boy.

Mr. Espeternec i Mr. Boy anaven al Pol cadascú per distinta ruta. Qui primer hi arribaria, aquell anexionaria el Pol a la sobirania de la seva nació. Així era estat convingut entre els dos governs. No cal dir que en saber-se la noticia, a tot el món es produí una gran expectació. A les carreres de cavalls, a les timbes, i altres llocs de contractació i d'especulació es feien apostes: qui posava per Mr. Espeternec, qui per Mr. Boy.

Naturalment; com que es tractava d'una cosa inofensiva, la censura ho deixava passar tot.

Mr. Espeternec, posat en camí, feia veritables forces de flaquesa per menjar-se les milles, amb l'obsessió del seu contrincant Mr. Boy que per un altre cantó treia també un pam escàs de llengua, camí del Pol.

Camina que caminaràs; Mr. Espeternec es sentia cada cop més fort. La il·lusió, realment, és vida... encara que ensems sigui mort. Mr. Espeternec, després de no sé quants dies de caminar, havia exhaurit tots els queviures i havia hagut de menjar-se el "Bob"—pobre Bob!—l'últim gos que li restava de la canilla. Al cap d'una setmana, ja s'havia cruspit també el Mah-mah"—pobre Mah-mah!—l'últim esquimal que li restava. Una setmana més tard havia de buidar la seva darrera llauna de carn comprimida... Totes aquestes peripècies eren seguides per milions de lectors a tot el món, amb un panteix extraordinari. Mr. Espeternec, havia guanyat l'admiració de tota la humanitat, just al moment que estava sol—sense esquimals i sense gossos—en mig de les glacials soledats.

Per fi, pres d'una horrible sed que li eixugava la gorja fins a deixar-l'hi com un paper d'estraça, no va tenir més remei sinó beure's l'alcohol del baròmetre que duia...

Però tantes de penalitats, bé se les mereixia l'honor i l'amor de la Pàtria... I amb totes aquestes penalitats arriba ja a la mateixa vora del Pol cobejat, que es trobava ja només que a una distància d'un cop de pedra (per bé que aquesta prova no podia allí efectuar-se, per la senzilla raó que allí no n'hi havia, de pedres).

Sí, era indubtable: el Pol es trobava allí mateix—el cor li ho deia!—darrera un tossalet de gel que amb poc temps més travessaria.

Empès misteriosament per aquesta idea, Mr. Espeternec, no corria, volava. Altrament anava tan buit de carns, que no li era gaire difícil volar.

Finalment! Havia muntat a aquell turonet, i del cim estant, oh, joia! contemplava el Pol radiant. De la seva gorja eixí un cant triomfal, va tirar el barret en l'aire, i si hagués tingut tabac de bona gana hauria encès la pipa.

Davalla el turonet, s'atança al Pol... i es troba amb una veritable sorpresa. Voltant el pol hi havia una tanca amb aquest rètol:—"Pol Nord: entrada, un dòlar; vistes i colleccions de postals".

Si Mr. Espeternec duia un revòlver, potser hauria sucombit a una mala temptació.

Mr. Boy li havia arrabassat el Pol!

I allò més tràgic encara, era que per no dur ni un dòlar, Mr. Espeternec havia d'entornar-se'n, sense poder veure el Pol!

Del «Pèl de Panotxa» de Jules Renard

LLETRES TRIADES

De Pel de Panotxa al senyor Lepic

Estimat pare:

Imagina't que ahir era la festa del senyor Jaume, el nostre professor de llatí, i que, de comú acord, els alumnes m'havien elegit per donar-li els Bons dies de tota la classe. Enorgullit d'aquest honor, preparo llargament el discurs en el qual intercalo a posta algunes cites llatines. Sense falsa modèstia n'estic satisfet. El traspasso com escau sobre una gran fulla de paper ministre, i, arribat el dia, excitat pels meus companys que murmuraven:—"Ves-hi, ves-hi, apa!" —Aprofito un moment que el senyor Jaume no ens miri i m'acosto a la seva cadira. Però, encara no he descargolat la meva fulla i articulat amb veu forta:

Venerat mestre

que el senyor Jaume s'aixeca furiós i crida:

—Voleu tocar el dos, anar-vos-en al vostre lloc més de pressa que corrents!

Pensa si fujo i corro a seure'm, mentre els meus amics s'amaguen darrera llurs llibres i el senyor Jaume m'ordena enfurismat:

—Traduïu la versió.

Estimat pare, què en dius tu?

Resposta del senyor Lepic

Estimat Pèl de Panotxa:

Quan tu seràs diputat en veuràs força d'altres. Cada ú el seu paper. Si hom ha posat el teu professor en una cadira, és, sembla, perquè pronuncii discursos i no perquè escolti els teus.

Del senyor Lepic a Pel de Panotxa

Estimat Pèl de Panotxa:

La teva d'aquest matí m'admirà força. En va la rellegeixo. No és pas el teu estil ordinari i tu hi parles de coses que no em semblen pas de la teva competència ni de la meva.

D'habitud, tu ens contes els teus petits afers, ens escrius els llocs que obtens, les qualitats i els defectes que trobes a cada professor, els noms dels nous companys, l'estat de la teva roba blanca, si dorms i si menges bé.

I això és el que m'interessa. Avui, no ho comprens. A què treu cap, si et plau, aquesta sortida sobre la primavera si som a l'hivern? Què vols dir? Necessites un tapaboques? La teva lletra no porta data i hom no sap si me l'adreces a mi o al gos. La forma mateixa de la teva escriptura em sembla modificada, i la disposició de les ratlles, la quantitat de majúscoles em desconcerten. Breu, tens tot l'aire de befar-te d'algú. Suposo que és teva, i te'n faig no un càrrec, però sí l'observació.

Resposta de Pel de Panotxa

Estimat pare:

Un mot de correguda per explicar-te la meva darrera lletra. No t'has adonat que era en *vers*.

Mac.-*trad.*

JOAN PUIG I FERRETER
el novel·lista, un dels escriptors de més actualitat i que més comentaris susciten

La Natura de la Dona

Heu's ací com l'explica una història índia.

Al començament del món, quan Tvashtri (el déu creador) volgué crear la dona, s'adonà que havia exhaurit tots els seus materials en la creació de l'home, i que cap element sòlid li restava. Davant d'aquesta dificultat i després d'una profunda meditació, veu's aquí què féu: prengué la rodonesa de la lluna i les ondulacions de les plantes enfiladores, els torniols del pistil d'algunes flors i la tremolor de l'herba, l'esveltesa del bambú, l'esclat de les poncelles, la lleugeresa de les fulles, el descargolament de la trompa de l'elefant, l'esguard de la gasela, l'espurneig dels eixams d'abelles, la joiosa alegria dels raigs del sol, els plors dels núvols, la inconstància dels vents, la timiditat de la llebre, la vanitat del paó, la finor d'una gorja de papagai, la duresa de l'acer, la dolçor de la mel, la crueldat del tigre, la lluïssor del foc, la fredor de la neu, la xerrameca de la garça, el cant del cucut, la hipocresia de la grua i la fidelitat del gat; barrejat tot això, en féu la "dona", i la lliurà a l'home. Però una setmana després, l'home anà cap a ell i li digué: "Senyor, aquesta criatura que m'has donat em torna la vida intolerable; enraona sense parar, m'incomoda fins a impacientar-me, no deixant-me mai tranquil. Demana a cada moment afalacs i em pren tot el temps, plora per no res, roman ociosa, i he vingut a tornar-te-la, perquè no puc viure amb ella".

Tvashtri, respongué: "Molt bé", i la prengué. Al cap d'una setmana l'home vingué de nou cap a ell, i digué: "Senyor, torbo que la meva vida és ben solitària d'ençà que t'he tornat aquesta criatura. Recordo com cantava i dansava per mi, i el seu riure era una música, i era tan bella de mirar i tan dolça d'amoixar! Torna-me-la". Tvashtri respongué: "Molt bé". I la hi donà altre cop. Però al cap de tres dies, només, l'home tornà cap a ell i digué: "Senyor, jo no sé com, però, per fi he arribat a la conclusió que, ella és més un enuig que un plaer, per mi". Però Tvashtri digué: "Bé, prou n'hi ha! Fora d'aquí, no vull saber-ne res més; fes-t'ho com puguis". L'home digué llavors: "Però jo no puc viure amb ella". I respongué: "I sense ella, tampoc no podries viure". Tombà el dors i prosseguí la seva obra. L'home digué llavors: "Què fer? Car no puc viure amb ella ni sense ella!"

Mac.-*trad.*

COMENTANT...

La Vida de Llàtzer de Tormes—petit llibret original d'En Didac Hurtado de Mendoza—escrita en 1525 a Salamanca i editada a Ambères en 1553, ens mostra l'esperit clàssic castellà de l'època medieval.

A l'any 1892, fou traduïda al català i editada per A. Bulbena-Tosell; en el pròleg amb què l'encapcelà, ens diu que ja en aquella data—(1892)—se n'havien fet "més de trenta edicions o traduccions" i afegeix que: "essent una de les produccions qui per son meravellós enginy i per la seva especialitat serà sempre llegida amb gust i admirada dels intel·ligents". Tot aquell qui llegeixi el llibre, no pot deixar de reconèixer que En Bulbena-Tosell, tenia raó.

Tot el llibre — tràgicament irònic — ens mostra un seguit de tipus—especialment d'avars—de trets especials i pintoreres que ens donen una idea clara de les variants i diversitat que la Naturalesa s'ha complagut a atorgar a Castella.

Des del cec astut i miserable que, si bé afina i aguditza l'instint de Llàtzer de Tormes i li dóna bons consells, també sab explotar-lo, li fa patir fam i li adjudica càstics barbres, dignes de al tant lloada Edat Mitja!, fins a ne'ls alemanys que acompanyaven a l'Emperador en les corts que tingué en la ciutat de Toledo, desfilen per l'obra de l'Hurtado de Mendoza dotze personatges que són mestrivolament dibuixats, sobressortint entre tots ells la figura de son primer amo i butxí de qui, donant-li el tractament de Mestre, no en podem saber el nom. Tots els altres individus que surten en el marc de l'obra, són de circumstàncies i, en general, podrien anomenar-se comparceria.

No m'entretindré a resumir i donar una senzilla idea del desenrotllament de l'obra explicant-vos la Vida d'En Llàtzer de Tormes. Petit és el llibre, i a l'abast de tothom que tingui curiositat de llegir-lo està.

El que ens ha mogut a fer aquestes ratlles, és un proverbi intercalat en el primer capítol de l'obra i que diu així: "Quants n'hi deu haver al món qui fugen d'altres perquè no es veuen a si mateixos". Aquest adagi, que el pensà entre si En Llàtzer de Tormes amb motiu de què un negret—germà seu—mira amb horror la cara negra de són pare (1) perquè veu que l'altra gent que el volta—inclús mare i germà—són blancs.

Apliquem aquest proverbi en el curs de la societat actual i veurem que per desgràcia no es té pas en compte.

Trobarem molta de gent que, amb cara de bones persones, t'expliquen i mal parlen d'un reguitzell d'individus i s'espanten—amb bastant d'imitada perfecció,—de la conducta poc correcta d'aquests individus, titllant-los de xafarders, xerraires, hipòcrites... Això, encara és poca cosa. Apliquem aquest proverbi en persones que figuren dintre l'escenari de la nostra societat i veurem efectivament, "que fugen"— o ho fan veure — "d'altres persones perquè no es veuen a si mateixos". Si un hom, abans de ferir, insultar o desprestigiar la dignitat i l'honra d'un altre home, analitzés serenament la seva conducta, ses obres, i sa manera d'ésser, a ben segur que disminuirien considerablement el nombre d'aquells que no poden riure, si no poden mormolar i crear una mala fama a gent que segurament porten una conducta més neta que els clàssics "estiracordetes".

Sí, sí: "Quants n'hi deu haver al món qui fugen d'altres perquè no es veuen a si mateixos!..."

Jordi Jókai

(1) *La seva mare s'havia casat al quedar-se vidua amb un negre.*

Les tragèdies d'un periodista debutant

En Benet Masrodó no s'hi veia de cap ull quan el director del gran rotatiu "The New Time" l'acceptà com a redactor especial i exclusivament per a informacions sensacionals, episodis sagnants i misteriosos, descobriments científics i privats, etc., etc., per tot allò que pogués donar un to atractiu en el diari.

Els tractes del director eren bons, no podia pas negar-ho; això sí, tenia de treballar molt i el fet era que En Masrodó es creia una mica que l'ofici d'informador era com el d'Inspector d'Hisenda, que es pot dur molt bé, assegut a la terrassa d'un cafè bo i prenent un aperitiu o un refrescant amb canyeta per xuclar. Com a periodista debutant, En Benet Masrodó ignora que aquests han de guanyar-se la vida amb la suor de llur front i naturalment aquesta ignorància el feia estar alegre i content, satisfet de la vida. Ell pensava que es passejaria, aniria als teatres, pels cafès, en una paraula, ho recorreria tot, i si entremig d'algun acte d'esbarjo trobava algun esdeveniment ,el caçaria al vol, el redactaria convenientment amb un to més fantàstic i misteriós, i el portaria tot seguit a la redacció a fi que sortís com més aviat millor a la primera plana del "The New Thime". i uns quants dies després... si s'esqueia a fi de mes... com és natural aniria a cobrar. Admirable! Admirable!—Es deia en Masrodó, tot mirant si portava ben recta la ratlla dels seus pantalons.

... ...

Han passat quinze dies des de que En Benet Masrodó entrava al Cos de Redacció del "The New Time"; i encara que ha provat el gust de totes les orxates de la majoria dels bars de la gran ciutat, no ha tingut la sort de topar amb cap malfactor d'importància, en cap atracament, ni en el més insignificant crim. La ciutat com a obra de fatilleria havia esdevingut tranquila i feliç, de des que En Masrodó feia aquell nou ofici: no ho acabava d'entendre! Abans que En Benet Masrodó escalés aquell nou grau, els crims anaven l'un darrera de l'altre els robatoris misteriosos i els segrestaments de persones aristocràtiques era cosa diària i tot restava impune, és a dir que encara que no hagués volgut, anteriorment, un mes enrera, quan treballava com a meritori major d'una casa navilera, hauria tingut matèria més que suficient per omplenar les quartilles d'un discurs llarg, llarg; i ara que l'home es proposava aprofitar l'ocasió que li brindaven les circumstàncies, per descabdellar el seu negoci informatiu, la gran ciutat i capital metropolitana havia esdevingut miraculosament un tros de cel, on només hi havia pau i tranquilitat, una tranquilitat invulnerable... i oh! desgràcia! Si hi havia mai per atzar algun intent de segrestació important, aquest intent es desfeia tot seguit a causa d'una força invisible. com un tros de gel al mig d'un carrer ple de sol.

En Masrodó ho comprenia perfectament; aquella situació no podia durar gaire temps; tenia de cercar una ràpida solució, o, contràriament, la "llauna" l'esperava a la redacció. Com a primera i lluminosa idea se li ocorrégué donar una informació exacta dels bunyols que es rostien diàriament al Passeig de la Misericòrdia, sota els torradors raigs del Sol. Un article així li donaria fama; a més, com que humoritzaria els fets i amb la sal convenient detallaria el nombre de persones que porten les olles a bullir al mig del famós Passeig, aprofitant l'ona de calor vinguda del Nord, resultaria un article curiós i digne de llegir. Una idea magnífica! Amb unes quantes hores, un articlàs, i a la redacció del "The New Time" falta gent.

No cal dir l'escena poc agradosa que es tingué entre director i redactor. Quinze dies de no presentar-se era allò que ja no es pot dir! Sortosament el bon Masrodó ho desfocà tot amb molta prudència en presentar al davant del seu superior un voluminós plec de papers escrits a mà.

El director ho agafà satisfet. Els altres companys d'oficina es miraven mútuament amb cert aire d'admiració, observant al mateix temps els gestos del cap de redacció i esperant la solució del misteri que veien envoltar l'assumpte. No cal dir que el pobre Masrodó també esperava rialler la xardorosa aprobació del seu article, que enfondraria la societat mitja, nacional i estranjera... o un "estigui bo" com una casa.

Tothom restà amb un pam de nas. El director, contra el seu costum, tornà silenciosament les quartilles al pulcre i enginyós redactor i tot donant-li un lleuger copet a l'esquena li digué amb aire bondadós que allò que havia escrit ja ho havien dut tots els diaris de la ciutat, feia més de tres *setmanes*. Si volia, *doncs*, conservar el lloc que li havia confiat, havia de complir la segona i última prova.

Aleshores el Director del "The New Time" li contà que al mig de l'Atlàntic feia temps que hom notava la presència d'un vaixell pirata que saquejava tots els vapors que s'acostaven a aquells indrets. — Si voleu conservar el vostre lloc, li digué el director, aneu-hi, i doneu-me cablegràficament tots els detalls que us sigui possible recollir sobre aquest vaixell pirata. A més de la recompensa que jo us donaré, si ho conseguiu, el govern també us ho remerciarà.

Tanmateix! Pensava en Masrodó, això no és estar pas massa de desgràcia. Jo sóc capaç de fer això i molt més.

Al dia següent En Benet Masrodó, com a enviat especial del "The New Time" marxà a complir el seu deure, cap al lloc on li havien indicat, amb un vaixell que havien posat especialment a la seva disposició.

Vint dies durà el viatge. Arribats al lloc convingut, amb quatre dies que feia que estaven parats, no havien vist encara el "pirate-steamer"; la seva incomparaixença començava a preocupar a En Masrodó.

Com que passaven els dies i els pirates no es veien enlloc, es disposaren a emprendre la tornada, quan ve't aquí que els ulls del redactor notaren un extrany objecte que serpentejava dintre l'aigua. Pensant haver descobert algun cetaci desconegut fins a l'actualitat per l'home, i poder donar per aquest motiu una sensacional informació, que substituís l'encomenada, es vestí de buç i es precipità a l'aigua, a la caça de la gran bèstia observada. Contràriament a allò que suposava, aquell llarg animal era dòcil, no es movia casi del seu lloc. Així i tot, l'home prengué les seves precaucions; amb molta cautela s'atansà al ferotge animal i amb molta punteria va clavar-li un seguit de cops de destral fins que es partí per la meitat; els dos trossos van desaparèixer *quietament, no sense* l'estranyesa d'En Masrodó. Bé provà d'agafar-ne un troç, però se li escapà de les mans amb una facilitat que semblava una burla.

En Benet Masrodó no desesperà. Féu una ressenya del descobriment, amb els detalls d'on havia estat fet, i amb totes les característiques del nou exemplar de serpent marina, a fi de cablegafiar-ho tot seguit al "The New Time" i per tal de fer-ho ordenà que dirigissin el vaixell al port més aprop.

Amb la satisfacció que el particularitzava En Masrodó es personà a les oficines del The Western Union Telegraph, per dipositar un llarg telegrama informatiu. Però malvinatge i sempre inoportuna desgràcia! Aquell dia s'havien interrumput les comunicacions cablegràfiques a causa d'una grosa avaria.

El desgraciat Benet Masrodó estava tant desesperat que acordà deixar el nou ofici periodístic per temps indefinit... Però oh! no s'acabava aquí la cosa, no.

Al cap de poc, les autoritats del port el detenien per atemptat a la propietat, per danys greus a la instal·lació del cable marí de la companyia The Western Union Telegraph Company.

JOAQUIM PENINA

VOLVES

Del diari més fúnebre de Barcelona: "Valladolid.—El Secretario de la Diputación provincial don Juan Martínez Cabezas ha presentado una moción a dicha corporación, recordando que el día 21 del próximo julio se cumplirá el centenario de la visita a este hospital de las siete primeras MONAS de San Vicente de Paúl para encargarse de la asistencia de los enfermos".

* * *

Hom ha dit que aquella zona de repòs de la Plaça de Catalunya sembla un cementiri civil.

No home, no; per què voleu que s'hi assembli, a un cementiri *civil?*

* * *

Parlant d'una traició que feren alguns indígenes moros a soldats francesos, deia López Rienda en "El Sol" del dia 28 del mes passat: "Porque el moro, antes que nada, es moro".

Que ens ho digui, a nosaltres!

* * *

Un car company està indignat per cert article d'En Rovira i Virgili. Preté que és una rebentada vers un bon novellista. No, no creiem que sigui tant. Podrà ésser si voleu inoportú, però, cal no oblidar que el senyor Rovira menysprea el *maquiavelisme*.

Erudició i Cultura

Conferències fetes

"IDEES SOCIALISTES DE SAINT-Simon", a Terrassa, al Saló d'actes de la Casa del Poble, per l'advocat En Gracus Marsà, dia 14.

"CONSIDERACIONS SOBRE LA PAtogenia i sintomatologia de l'estenosis mitral", pel doctor Aguilar Feliu, a l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya, dia 17.

"ELS TRACTAMENTS ANTITUBERculosos", a l'Acadèmia i Laboratori de Ciències Mèdiques de Catalunya, a càrrec del Doctor Llambias, dia 17.

"LA TECNICA PICTORICA I LES noves orientacions pedagògiques del dibuix", a l'Ateneu Barceloní, pel senyor Víctor Masriera, dia 17.

"BEETHOVEN" PER LA SENYOREta Valentí a l'Ateneu Enciclopèdic Popular, dia 17.

"LA FESOMIA GEOGRAFICA DE LES comarques catalanes creada per l'estructura geològica", continuació del Curset de Geologia, pel professor En Jaume Marcet, a l'Ateneu Enciclopèdic Popular, dia 17.

EL CURSET D'EDUCACIO MUSICAL, tercera sessió, dedicada íntegrament a Beethoven a càrrec del professor N'Ezequiel Martín, a l'Ateneu Enciclopèdic Popular, dia 17.

"ETIOLOGIA I TRACTAMENTS MOderns de piorrea alveolar", al Cercle Odontològic de Catalunya, a càrrec del soci senyor Ramon Pons i Oms, dia 18.

" EXCURSIONS PER NAVARRA ", continuació, al Centre Excursionista de Catalunya, a càrrec del senyor Comte de Castellà, dia 19.

"FUNCIO SOCIAL DEL MUNICIPI modern", a càrrec de N'Emili Saleta Llorens, a la Cooperativa "La Flor de Maig", dia 19.

"ELS AFLORAMENTS MINERALS oferts per l'estructura geològica", continuació del Curset de Geologia, pel senyor Jaume Marcet, a l'Ateneu Enciclopèdic Popular, dia 19.

"LA REALITAT IMPOSADA; VALOR social de la crítica i de la sàtira", per En Jaume Valentí Camp, a l'Associació de Dependents d'Agents de Duana, Consignataris, Armadors i Similars, dia 19.

"LA CURACIO DE LA TUBERCULOSI", al CoHegi de Metges, pel doctor Torres Talarn, dia 19.

"L'ARQUITECTURA I LA SEU DE Barcelona", pel senyor Carles Magrinyà, al Club Esportiu Catalunya, dia 19.

"RELACIONS FISIQUES ENTRE EL sol i la terra", amb projeccions de llum, pel senyor Albert Carsi Lacasa, organitzada per la Societat Astronòmica d'Espanya i Amèrica, dia 21.

"SCHOPENHAUER I LA LITERATUra d'Espanya", a l'Ateneu Barcelonès, pel professor Haemel, de l'Universitat de Wurzburg, dia 22.

"COL·LEGIACIO OBLIGATORIA" pels senyors Castro i Corbera, membres del Comitè Permanenet de la Federació Odontològica Espanyola, a l'estatge Social del Cercle Odontològic de Catalunya, dia 22.

"LES FORMACIONS VEGETALS QUE arrelen de preferència en els diversos terrenys", a l'Ateneu Enciclopèdic Popular, quarta conferència del Curset de Geologia, a càrrec del senyor Jaume Marcet, dia 22.

"LA POLITICA ARANZELARIA EN l'economia de les nacions", a l'Associació de Dependents d'Agents de Duana, Consignataris, Armadors i Similars, a càrrec del vicesecretari de la Cambra Oficial de la Industria, N'Antoni Tiffón, dia 22.

DEMA DIVENDRES A REUS, A LA Secció d'Estudis Socials del Centre de Lectura ,conferència a càrrec del sotsdirector del Banc de Catalunya, En Francesc Recasens, sobre el tema: "El Banc Municipal".

EL DIA PRIMER DE JULIOL, TINdrà lloc una conferència a l'Associació d'Alumnes i ex-alumnes obrers de l'Escola Industrial de Vilanova i Geltrú, a càrrec de donya Mercè Veñasco de Encinas que disertarà sobre "El concepte de l'honor assetjat al del treball".

EXPOSICIONS

DE FOTOGRAFIES, ORGANITZADA per la Joventut del Centre Moral Instructiu de Gràcia, al local social de la mateixa entitat.

DE FOTOGRAFIES D'EXEMPLARS d'imatges de la Verge Maria de Catalunya, del període gòtic (segles XIV al XVII, al Centre Excursionista de Catalunya, organitzada per la secció d'Arqueologia i Història. Oberta fins a fi de mes.

J. P. R.

ÇO QUE PASSA PEL MÓN

(Juny de 1925)

Dia 15.—Mor a Barcelona l'eminent botanista P. Joaquim M. de Barnola.

—Passa altra vegada per Barcelona, de retorn cap a París, procedent del Marroc, Mr. Painlevé, president del Consell de ministres de França.

—Es lliurada al govern alemany la nota francesa sobre la seguretat.

—Es registren nous incidents sagnants en l'aixecament dels xinesos contra els estrangers.

Dia 16.—Es clausurat el F. C. Barcelona.

—Es coneix públicament la constitució d'un trust barceloní que amb l'adquisició de la majoria d'accions de Tramvies, Autòmnibus i Metropolitans reuneix en una sola mà tots els transports urbans de Barcelona.

Dia 17.—Comença a Madrid la conferència franco-espanyola per tractar de la situació del Marroc. President de la conferència és el general Jordana.

—Es reben notícies d'haver-se constituït el govern belga sota la presidència de Poullet, amb la participació de Vandervelde. En formen part cinc catòlics i cinc socialistes.

—A la Cambra francesa s'exterioritzen les dissidències entre els elements del "Cartel" governant. La disconformitat es nota sobretot per la part dels socialistes.

Dia 18.—*L'aixecament xinès contra* els estrangers continua, cada vegada amb més greus proporcions. Especialment són atacats els anglesos.

—La Cambra francesa acorda per unanimitat declarar caduc l'actual sistema electoral i procedir a l'establiment de sistema proporcional.

Dia 19.—La Diputació de Barcelona acorda no anar a la coordinació interprovincial (mancomunitat), vist el fracàs de negociacions hagudes.

Dia 20.—Es conegut el document que les cabdals entitats econòmiques de Barcelona adressen a l'Ajuntament relatiu a l'afer dels 50 milions de pessetes amb els quals ha de carregar-se el Municipi per a les obres de conversió en subterrani del ferrocarril del carrer de Balmes.

—La lluita al Marroc francès continua forta. Un document francès ratifica l'existència de nombrosos tècnics i oficials alemanys dintre les files d'Abd-el-Krim.

25 anys enrera

(Juny de 1901)

Dia 19.—A París es celebra la primera reunió de l'Associació de dones per a la pau i el desarmament.

Dia 20.—S'inaugura el "Teatre Nou", al Paral·lel.

Dia 22.—Els diputats catalans electes per Barcelona, senyors Albert Rusinyol, Bartomeu Robert, Lluís Domènech i Montaner i Sebastià Torres signen un document donant compte que el Congrés es resisteix a admetre'ls les actes. Conegut, el document produeix enorme impressió a Barcelona.

Dia 24.—Arriben a Barcelona els primers diputats catalans, després d'haver abandonat el Congrés de Madrid. La rebuda que els és feta és extraordinària. Dóna molt a dir a tot Madrid.

Dia 25.—La gent de Madrid diu que no hi ha res a fer pertocant a la concesió del Concert econòmic que demana la indústria i el comerç d'aquí.

Pensaments d'homes il·lustres

El que corre més en aquest món, és la llauna.—*Henry Ford.*

Tan fàcil és que un dirigible perdi la direcció com que s'esgarrii una imperdible.—*Von Zeppelin.*

Colomb en veure Amèrica digué: Veig terra eixuta! Ara es compleix son vaticini. —*Coolidge.*

Un poble, per ésser lliura ha de comptar amb moltes unces.—*Rothschild.*

L'Egipte és un país piramidal.—*Marc Antoni.*

La recta és el camí més curt entre dos punts.—*Euclides.*

No pas si haveu begut massa cervesa.—*Einstein.*

En anar a missa a la Sèu convé quedar-se a fora.—*Rei Boris de Bulgària.*

Patiu anèmia? Per fer sang no hi ha com el ferro.—*Muntaner.*

IAB Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General

Any I Dissapte 26 Maig 1877. Núm. 2.

LA BANDERA

Semanari Catalá-Literari-humoristich.

Preus de suscripció

Administració, Cera, 33, primer

ADVERTENCIA.

LO TEATRE CATALA

Tamany: 38 1/2 × 27 1/2. — Any 1777.— Impremta Sulé germans.

AÑO I Barcelona 11 de Febrero de 1877 NÚM. 1

LA COTORRA

SEMANARIO DE BROMAZOS, CAMELOS, CUENTOS, BOLAS (PERO GORDAS,)

REDACCION Y ADMINISTRACION

PRECIOS DE SUSCRICION

BOLSISTAS DE SOL — BOLSISTAS DE SOMBRA

¡Caballero! . quiere V. cambiar la salida por una caja de fósforos

Tamany: 38 1/2 × 27 1/2 —Any 1877.—Impremta de Victor Berdes.

DIARIS, PERIÓDICS, REVISTES, BUTLLETINS, ETC., APAREGUTS A CATALUNYA DE CENT ANYS ENÇÁ

La Bandera.—Tamany 38 1/2 × 27 1/2; fundat a Barcelona el dia 19 de maig de 1877. Setmanari català literari humorístic. Preu de la subscripció a Barcelona: un mes, mig ral; a fora: tres mesos, 4 rals; número solt, 2 quartos. Impremta Sulé germans, c. Sant Ramon, 28, Barcelona.

La Cotorra.—Tamany 38 1/2 × 27 1/2; fundat a Barcelona el dia 11 de febrer de 1877. "Semanario de bromazos, camelos, cuentos, bolas (pero gordas), enredos, chismes, sàtiras, chascarrillos, cantares, epitafios, acertijos, anécdotas, refranes, fugas de consonantes o vocales, anuncios en bufo, epígramas, charadas, anagramas, logogrifos,... en una palabra, sabrosa ensalada apetitosa al gusto màs estragado". Director i fundador, Miquel Gómez i Oliver.—Subscripció fora de Barcelona, trimestre, 8 rals; Antilles, Cuba i Puerto Rico, 16; estranger, 18. Impremta de Víctor Berdes, Regomir, Sant Simplici, 2.

Collecció B. Blanch.

llibres & lletres

ENEMICS INTIMS, *per Josep Burgas, collecció de „La Novella d'Ara"*.

Una escena de guerra és tot el motiu que dóna peu a un diàleg, vell, vulgar, amanit de tòpics esllanguits, que al temps de la guerra ja feien quatre porteres i alguns desvagats.

Conté aquest mateix fullet altres coses, que ja estan més bé, i que són més dignes de l'escriptor que les signa.

(Un hom comprèn que de vegades la ploma té mandra o el cervell està un xic rovellat. Les coses que són escrites en aquests estats d'ànim, la major part de vegades més valdria que no sortissin a llum).

SEVERAL

—Lluís Pastre, el filòleg rossellonès, publica una gramàtica catalana en francès.

—La "Biblioteca Nova" publica una novella d'En Puig i Ferreter, "Les facècies de l'Amor".

—L'Associació Teatre dels Poetes ho inaugurat les seves tasques al Teatre de l'Orfeó Gracienc amb la presentació d'"Els enamorats" de Goldoni, traducció de J. Farran i Mayoral.

—El "Diari de Sabadell" obre un concurs per a nois i noies fins a 16 anys d'edat sobre temes literaris, amb diferents premis.

—Es anunciada una segona edició d'"El mal caçador", poema de Josep M. de Sagarra, que serà posat a la venda a preus populars.

—Lluís Via, marmessor literari d'Angel Guimerà, ha acabat el drama que l'immortal mestre havia deixat inacabat, i que duu per títol "Per dret diví". Serà estrenat al Romea, la temporada vinent.

Del balconet estant

Diuen les cròniques i comentaristes que un dels actes més importants per a la vida catalana que aquests dies han tingut lloc ha estat la formació del „trust" dels transports que comença amb l'adquisició dels tramvies de Barcelona. Molt hom n'ha parlat, molt hi ha fantasiejat. Mai com ara els milions no havien corregut tant... de boca en boca.

Però, què voleu! Fins aquí no trobem res d'extraordinari, era una cosa que havia d'ésser, un dia o altre fatalment la explotació havia d'anar a raure a mans de capitalistes i de capitals catalans.

La cosa és ben fàcil de veure.

Abans la propietat dels nostres tramvies era, es pot dir, de la „Société Internationale d'Energie Hydro-Elèctrique". Aquest títol —fixeu's-hi bé—es contreu en aquest anagrama S. I. D. R. O.

Vegeu: Sidro. El nom no pot ésser més català: Sidro, diuen gràficament al camp, en comptes d'Isidro, que és madrileny.

Doncs, dient-se Sidro, un Sidro podia per més o menys temps fer l'orni a base de la dèria de passar per „internacional"... però era evident que un dia o altre havia de raure a casa nostra i prou.

* * *

Les persones que arriben a conseguir la edat de cent anys, són cada dia més escasses, però això no vol dir que no es trobin encara casos de longevitat extraordinària que ens facin recordar els bons temps de Matusalem, en els quals la gent era de tanta durada.

Un curiós s'ha entretingut a proporcionar-nos dades dels censos generals de població fets aquests darrers anys en tots els països d'Europa, ço que li ha permès fer una estadística complerta dels „centenaris" existents a Europa en l'actualitat.

El país que bat el record de la vellesa és Irlanda, on figuren 578 centenaris; segueix després Sèrvia, que tot i no comptar més que amb 2.250.000 habitants, té 575 naturals que arriben o passen del cent.

En tercer lloc figura Espanya, que en té 401, i darrera van França amb 213, Anglaterra amb 146 i Alemanya amb 78 solament.

En les altres nacions el nombre de centenaris és insignificant; figuren en l'esmentada estadística, Noruega amb 22, Suècia amb 10, Bèlgica amb 5 i Dinamarca amb 2. A Suïssa—ens diuen—no hi ha ni un sol centenari; segurament això farà arrufar el nas als turistes.

Les dues persones més velles del món, són un negre de Río Janeiro que té en l'actualitat 150 anys, i un moscovita que acaba de celebrar el seu 140 aniversari.

Com hauran observat, a Espanya no es fa gens de mal paper en aquesta estadística. No és estrany: perquè tal com es van posant les coses cada dia, hi ha més afició a fer allò d'aquella vella que no volia morir mai per veure què passaria. Que és la cosa que avui tothom pensa: què passarà?

* * *

Un anglès—anglès havia d'ésser, per la patxoca que el fet suposa—s'ha entretingut a formar una estadística referent a les declaracions d'amor, a l'accionant dels declarants en tan solemne moment i a les impressions que a les declarades els produeixen les frases i mímica dels galants.

Ve't ací els resultats de les seves investigacions. No cal dir que no responem exactament de la seva exactitud; i en tot cas, es referiran als enamorats anglesos; car les xifres que s'obtindrien fent un càlcul semblant amb relació a Alemanya, França, Itàlia o Espanya, ben segur que no foren iguals.

Segons l'articulista, un 36 per cent dels anglesos prenen la mà a les seves estimades en l'instant de la seva declaració; un 67 per cent, s'allarguen a besar-los-hi, figurant en la estadística, en proporció no menys alta, els qui es mostren un xic més expressius. Qüestió de temperament.

Un 20 per cent dels enamorats es declaren expressant el seu sentir entre glopet i plopet de saliva, que se'ls empasa per la gargamella, i un 10 per cent no fa res més que obrir i tancar la boca nerviosament, sense dir cap paraula, que és la declaració menys compromesa cas que després vingui una contra ordre de Cupido, disposant que no hi ha res d'allò dit.

Pertocant a les dones, un 21 per cent cauen en braços del seu interlocutor, si aquest és a temps a agafar-les; un 68 per cent es tornen vermelles, i després blanques; un 4 per cent s'estufen més que cap indiot. Aquestes solen ésser les que ja els passa el temps. Un 60 per cent no treuen els ulls del seu interlocutor, per veure si va de veres, i un 80 per cent contesten als enamorats que ho contin al sogre. Només un 10 per cent, després de la declaració, deixa l'interlocutor esperant la contesta per anar a explicar la nova a les amigues.

L'autor de l'estadística no esmenta que es dongui cap cas de què la solicitada engegui al pretendent... al Marroc, el que és una prova de com es posen els temps en qüestió de matrimonials.

Ara cal preguntar com se les haurà arreglares l'estadístic anglès per conseguir totes aquestes dades, a menys que no s'hagi entretingut a fer personalment les experiències.

* * *

Trauran els tramvies de la Plaça de Santa Anna?

Veieu, aquests tramvies constitueixen un destorb per a la circulació; més, si els traguessin, els trobaríem a mancar. Es un obstacle tan tradicional que ja ni ens ve de nou... a l'inrevés de certs altres obstacles urbanitzats.

* * *

Veurem el senyor Pich (i Pon) alcalde de Barcelona?

De més verdes en maduren... i encara que li pesi al senyor Vinaixa... qui sab!

Ha! Si això es cumpleix, quants de barrets de palla no trencarà aquest istiu el senyor Pich en pujar a l'auto! (1).

* * *

I ara que parlem del senyor Pich, no podria plantar un altre diari? Per fer peça amb els altres de la família se'l podria anomenar "El Medio Día". Fa?

(1) *Efectivament, ens hem assabentat per un barreter, que dit senyor Pich en trenca molts en pujar a l'auto.*

Un divorci original

Actualment es pledeja a Xicago, un divorci el motiu del qual és un dels més curiosos i a la vegada dels més llegítims.

Qui ha presentat la querella és la esposa, per haver descobert que el seu marit té una cama de fusta.

De primer antuvi l'allegació de semblant causa va estranyar a tothom, car aquest defecte és dels de més mal dissimular, i, per tant, la querellant n'havia de tenir notícia, a la força, abans del matrimoni, sobretot, considerant que el seu promès era visiblement coix.

Amb tot les raons exposades per la querellant i confirmades per diferents testimonis, són de tanta força, que fan suposar que el tribunal fallarà la causa a favor de la pobre senyora, que ha estat víctima d'una evident mala fe per part del seu marit.

Efectivament, la querellant havia observat durant el seu prometatge que el seu futur anava coix, i havent-li preguntat la causa, aquest li havia manifestat que a conseqüència d'una caiguda s'havia produït una ferida al tormell del peu, de la qual esperava guarir en poc temps.

La dama va quedar satisfeta amb aquestes explicacions; s'efectuà el matrimoni sense cap dificultat. Però prompte es va convèncer la interessada de l'engany de què hom l'havia feta objecte; allò de la ferida al turmell del peu, era una embusteria, per la senzilla raó que el seu marit no tenia ni turmell ni peu, pròpiament dits, sinó que, de la cuixa per avall, tot era postís, una obra mestre d'ortopèdia que, tot i ésser-ho, no devia entusiasmar gaire a la senyora, quan aquesta ha decidit separarse legalment del seu espòs.

Es de creure, doncs, que la causa i circumstàncies allegades per la querellant, siguin de prou pes per decidir el divorci, i això, no sols perquè els defectes físics origen del litigi és notable, sinó per la qüestió moral que implica sempre la circumstància que un casat sigui coix, i és que per bondat que faci, no pot deixar de caminar mai en mals pasos.

N.

La llegenda de la Duse

Avui dia no hi ha personatge amb una mica de cara i ulls que no tingui la seva llegenda. No n'hi ha prou amb una biografia plena de mereixements més o menys brillants; cal nimbar la història real d'una auréola de misteri que doni als fets una mica d'espiritualitat.

Sobretot, els artistes són els qui van més al darrera de les llegendes, prodigant—pel compte que els té—el seu coneixement gairebé tant com els retrats amb dedicatòria.

Aquestes consideracions de caràcter general, consti que no van encaminades a significar que la llegenda de què tractem—que fa referència a l'eminent actriu italiana Eleonora Duse—sigui postissa.

Això que anem a contar, si non é vero é ben trobato, que diuen els païsans de la senyora Duse; sevillana, o no, la llegenda val la pena d'ésser coneguda.

Es sabut que la Duse va néixer mentre viatjava la seva mare en ferro-carril, no lluny de Venècia i que va ésser batejada a Vigevano. En aquest fet, casual com tants altres, hi havia peu per fer una profecia referent a l'esdevenidor de la criatura; això és, que havent nascut a raó de tants o quants quilòmetres per hora, aquella nena aniria lluny.

Un altre incident va venir a confirmar el pronòstic, i va ésser el següent: la criatura va ésser portada a les fonts dintre d'una mena d'urna de cristall. La comitiva va topar-se pel camí amb una companyia de tropa, i els soldats, creient-se que l'urna contenia relíquies sagrades, varen presentar armes. Aquest fet va entusiasmar d'una manera extraordinària al pare de la criatura; li va faltar temps per anar a veure la seva esposa, i innovar-li la notícia en aquesta forma:

—Perdona'm que no t'hagi fet cap regal per haver-me donat una filla; però en compensació et faré una profecia que et plaurà molt: la nostra filla serà un gran personatge; les tropes acaben de presentar-li les armes.

I el cert és, que la Duse va arribar molt lluny, i va ésser un personatge mundial.

BIT.

IMP. ALTÉS

UAB Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT

CARRER DE FERNANDO
24 i 26. Sastre, Mod. i Camiseria.—Bas i Tarrida
33. Ganiveteria.—AMERICAN MACHINE.
34. Institut Musical.—*Acadèmia Ardèvol.*

CARRER CORTS CATALANES
460. Radio-Telefonia.—"Bombeta Minerva".
451. Inst. elèct., aigua i gas.—RAFEL SALA.
614. Pelleteria.—"LE RENARD".

CARRER CLARIS
102. Blau Catalunya.—J. LOPEZ LLAUDER.

CARRER DE TALLERS
72. Ceràmica i rajoles.—CASIMIR VICENS.

CARRER MUNTANER
65. Ribas i Ferrer. B. Regina *Novelles escollides*

CARRER COMTE ASALTO
15. Mobles a plaços i comptat.—Josep Maciá.

CARRER BOTERS
4. F. Monfalcón. Tapissos pintats i oleografies.

CARRER DEL CALL
1. C. FONT. Mantons Manila i Mantellines.
9. Llaneria i Sederia.—CASA PUIG.
28, pral. J. COSTA.—Antiguitats d'art.

CARRER DEL PI
2 i 4. Raspalleria Moderna.—Ferran Mauri.
11. Articles de Pell.—J. SAUCH.
13, 2.º. SASTRE.—L. MIR.
14. Art. Fotogràfics.—S. COSTA.
14, pral. Fca. Pisats.—BRUTAU I MOXO.

CARRER DE SANT PAU
3. Camiseria del *Liceo.* — JOAN VALLVÉ.

CARRER BALMES
126. RADIO-ELECTRIC Manufacturers.

RAMBLA DE CATALUNYA
15. Pelleteria "La Siberia".—J. TICÓ.
20. Perruqueria.—J. MAYMÓ.
42. Bar.—La Pagesa de la Rambla.
94. LA ARTÍSTICA.—Brodats i Confeccions.
124. Instal. bones i barates.-Barnadas i Espinet.

CARRER DE LA BOQUERIA
36 i 38. Camiseria.—RODRIGUEZ & FERRER.

CARRER CORRIBIA
2 1.r. Lligues i Tirants CATALONIA.

CARRER VILA-VILÀ
66. Palla i Alfals JOSEP CATALÁ.

CARRER PORTAFERRISSA
22. Ganiveteria i perfumeria.—Vda. DUCHEIN
25. Camiseria A. DE B. CORNELLÁ.

CARRER ARIBAU
29 i 31. Perruqueria ENRIC SORIGUÉ

CARRER FONTANELLA
18. Art. Fotogràfics i Radio.—Pérez i Sábat.

CARRER JOVELLANOS
4. Art. Fot. i treballs de Laboratori.—E. Picazo

RONDA SANT ANTONI
60. OLLA EXPRESS.—Detalls a Import Acar.
76. Billars patentats Xifré.—"LA ACTIVA".

CARRER SALMERÓN
140. Articles fot. i radio.—V. CALDÉS ARÚS.
193. Làmp. Elect. i radio.—RAMON RABASA.

DIAGONAL
460. "Radio Iris".—J. B. MODOLELL.

Establiments
MARAGALL
Passeig de Gràcia, 95
BARCELONA

RAMON SUNYER
JOIER
Corts Catalanes, n.° 643
Telèfon 813-S. P. - BARCELONA

ÉS EL MILLOR XAMPANY

APARELLS I ACCESSORIS
PER A LA
RADIO TELEFONIA
DE LES MILLORS MARQUES
Venda al major i detall
Carrer Canuda, 45 i 47
BARCELONA
DIPÒSIT DE MATERIAL ELÈCTRIC
JOSEP CLAVELL

BRAGUERS I FAIXES A MIDA - SUSPENSORIS SPORT - MITGES - GENOLLERES - TURMELLERES
ELÁSTIQUES - ESPARDENYES AMB SOLA DE GOMA - CINTURES PER OPERATS D'HÈRNIA
TIRANTS I CINTURONS DE CAUTXÚ - BITLLETES
COTONS - GLASSES - BENES
PILOTES TENNIS I FUTBOL - ESPONGES - PETAQUES
MARCA "LA GERMANA"
PITETS - BABERS - CALCETES TOT GOMA PER INFANTS - PILOTES I JOGUINES TOT GOMA
ARTICLES DE GOMA PER A BARBERS - MITJONS DE CAUTXÚ - GORROS DE BANY - TELES PER LLIT - XUPADORS
PRODUCTES TUSELL, S. A. - RONDA SANT PERE, 12 - BARCELONA

Solingen-París-Barcelona
(Casa fundada per R. ROCA)
JOSEP ROCA

Navalles i Màquines d'afaitar assegurades
Ganiveteria — Tocador
Taller d'esmolar tota mena d'eines
PLAÇA DEL PI, n.º 3

FOTOGRAVATS

TRICROMIAS-AUTOTIPIAS

PARAIGÜES :: OMBRELLES
VANOS
BASTONS
J. CARDÚS
PORTAFERRISA, 01
BARCELONA

Oficina de còpies CASA RENÉ
Circulars · Treballs en català · Rapidítat, bon esment i economia
CARRER DE MONTSIÓ, 18, TELÉFON 4525-A · BARCELONA

Dolços, dolços, dolços fins
per llepar-vos-hi els deu dits.
La casa més llaminera
la Casa Esteve Riera.

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser

Pa de luxe
RAMBLA DE CANALETES 9 i 11.
TELÉFON A 2766.
CARRER DE MALLORCA 307 i 309:
TELÉFON G. 2.
BARCELONA

LLÀTZER
DE TORMES
el clàssic de l'humor
demaneu-lo
a totes les llibreries

2 PESSETES

IGNASI FOLCH I TORRES
UNA DONA
NOVEL·LA CONTEMPORÀNIA
A TOTES LES LLIBRERIES
PREU: 3'50 PTES.

TELÉFON { A Seu d'Urgell, núm. 124 / A Barcelona, núm. 2023-A / A Sitges, núm. 1383

Fàbrica de Llonganisses, la millor de la nostra terra.
Demaneu a tot arreu la marca
"ELS PIRINEUS"
Quingles i Escaler
Castellciutat (Seu d'Urgell)

UAB Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General